

standse Foranstaltningen, men at det kun er Kongen selv, der kan tage dette store Decret, proclamere den høje Grad af Beleiringsstilstand, hvorved det Hele koncentrerer i Politimesternes Magt; der er jo i saa Tilfælde, naar vi tænke os over for en Tilstand, som Udvalget har forsøgt at betegne saa skarpt som muligt ved at sige: „Antager Sygdommen en saa voldsom Charakter, at det almene Vel kræver Anvendelsen af de yderste Midler“, givet en saa alvorlig Advarsel, som muligt mod en leifsnidig Fremgangsmaade. I saadanne Tilfælde kan altsaa Kongen neblægge Magten i een Haand; men det er ogsaa klart, at, naar man tænker sig en saadan Tilstand tilstedeværende i en By, da er det ikke en talrig Commission, som vil kunne afgjøre enhver Beslutning, ligesom det har vist sig, at en Armee ikke kan commanderes af en Comitee idetmindste ikke i Slaget. De 2 nye Paragrapher, der foreslaaes tilføiede, finde deres Motivering i, hvad der er anført. Istedetfor en fast Medicinaldirecteur, der vilde blive et staaende Led i Administrationen, foreslaaes det kun for de 5 Aar, for hvilke Loven gives, at stille et Beløb til Ministeriets Raadighed, som efter hvad der er anerkjendt ikke kan undværes, naar der skal udrettes Noget, og endelig den Bestemmelse, at hele Loven træder ud af Kraft tilligemed alle de Vedtægter, hvis Retsgyldighed ene hviler i samme, den 1ste April 1863, hvorved jeg troer, at vi paa den meest energiske Maade have tilkjendegivet, at, ligesom vi have stillet til Regjeringens Disposition den fornødne Myndighed og de fornødne Midler til at forberede Sagen, saaledes vente vi ogsaa, at denne Tid vil blive benyttet, at til den 1ste April 1863 vil den hele Sag ligge fuldkommen ned, hvis der ikke inden da er tilveiebragt, jeg vil ikke sige en definitiv, men i alt Fald en anden og fyldigere Lov, til hvis Udarbeidelse det hele Foretagende, der skulde blive Følgen af denne Lov, vilde være en stor Forberedelse, hvortil alle gode Kræfter i hele Nationen maae samvirke.

Justitsministeren: Ved de Forslag, der ere fremsatte til de her under Forhandling værende Paragrapher, har jeg Intet at erin-

dre. Den eneste Bestemmelse, jeg kunde have havt nogen Betænkelighed ved, er den, som findes i § 16 d, men efter den Form, under hvilken denne overordentlige Myndighed, der her skulde overlades en enkelt Mand, skal indtræde, bortfalder min Betænkelighed. Naar det er Kongen, der skal give Bestemmelser derom, forekommer det mig, at der bliver Tid til nøie at overveie, hvorvidt der er Anledning til, at den overordentlige Tilstand, der her omhandles, bør indtræde.

Ryholm: Jeg skal tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Justitsminister, hvorvidt det maatte antages nødvendigt, at der til at forstaae denne sagkyndige Medhjælp stilles et Beløb af 15,000 Rd. — 5 Gange 3000 er jo 15000 — til Disposition. Det er ikke for paa nogen Maade at modsætte mig dette, men det er kun for at erfare, hvorvidt den ærede Minister selv ønsker sig en saadan Sum stillet til fri Raadighed, at jeg bringer dette Spørgsmaal paa Bane.

Justitsministeren: Det er mig ikke muligt nu at kunne have nogen bestemt Mening om Nødvendigheden deraf; men fordi man bevilger Pengene, er det jo ikke nødvendigt, at de just skulde bruges; der bliver naturligvis ikke brugt Mere, end hvad der er absolut fornødent. Forøvrigt troer jeg, at der i de første Aar vil blive Brug for et større Beløb end i de senere, idet der nemlig vil være betydelige Reiser at foretage for de Udsendinge, der skulde overveie Sagen med vedkommende communale Autoriteter. Jeg maa derfor ønske Paragraphen vedtaget, saaledes som den af Udvalget er bragt i Forslag.

Da ikke flere ønskede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Forslag til § 16 (see Anhang B. Spalte 193—95) vedtoges eenstemmig med 29 Stemmer.

Udvalgets Undringsforslag til § 17 antaas som vedtaget som Følge af denne Afstemning.